ఇంతలో లోపల్నుంచి రమణ వచ్చేడు.

“ఎవర్ని వదినా చూస్తున్నావ్.”

“మనిషిని”

అతడికి అర్థంకాలేదు. అయినా దానిగురించి ప్రశ్నించకుండా... “అన్నయ్యేడి?” అన్నాడు.

“తెలీదు బాబూ! ప్రొద్దున్నే ప్రక్కమీద లేరు” అంది.... ఆందోళన నిండిన కంఠంతో.

“ప్రొద్దున్నే యెక్కడికి వెళ్ళేడు? అంతలోనూ ఇంత చీకట్లో?”

కిటికిల్లోంచి జనం బయటకు చూస్తున్నారు. అందరి మొహాల్లోనూ భయం పేరుకుపోయింది. పగలు ఎనిమిదయినా చీకటి.... వళ్ళు గగుర్పొడుస్తూంది. ఆక్రోశించటానిక్కూడా శక్తిలేదు.

అంతా స్థబ్దత.

“ఎక్కడికి వెళుతున్నావ్?”

“అన్నయ్య ఎక్కడున్నాడో చూస్తాను.... ముందోసారి ప్రొఫెసర్‌గారింటికి వెళ్ళి, ఆయనను చూసి చాలా రోజులయింది” అంటూ కదిలేడు రమణ.

* * * * * *

బల్లకీ కుర్చీకీ మధ్యగా పడివున్నాడు ప్రొఫెసర్ ఆనందమార్గం. నాల్గురోజుల్నుంచీ తిండీ నీరూ లేకపోవటంతో శోషవల్ల సొమ్మసిల్లి పడిపోయేడు ఈ క్షణమో మరుక్షణమో ఆఖరిశ్వాస పీల్చుకోవటానికి సిద్ధంగావుంది ఆ వృద్ధుడి శరీరం. తన ప్రాణం పోయినా పర్లేదు. తను కనుక్కున్నది ప్రపంచానికి తెలుస్తే చాలు. కనీసం సగం మందన్నా బ్రతుకుతారు. భూమ్మీద మనుష్యజాతి అంతరించదు.

ఈ విషయాన్నెలా బయటకు తెలియపరచటం?

అతడు చేతులమీద లేవటానికి ప్రయత్నించాడు.... అసలే వృద్ధుడు. అందులోనూ నాలుగు రోజుల్నుంచీ యేమీ తినలేదు. నీరసం ఒక్కసారిగా ఆవరించింది. కుప్పలా కూలిపోయేడు. మళ్ళీ లేవటానికి ప్రయత్నిస్తున్నాడు.

అప్పుడు విన్నాడు బయట అలికిడి.

రమణ కంఠం.

“లేడా ఈయన?”

ఎవరో కుర్రవాడు సమాధానం ఇస్తున్నాడు, “లేడు, నాలుగు రోజులక్రితం తాళం వేసుకొని వెళ్ళిపోయాడు”

“ఎక్కడికీ?”

"తెలీదు"

ప్రొఫెసరు గట్టిగా కేక వేయాలనుకున్నాడు. చిన్న మూలుగు మాత్రం బయటకొచ్చింది.

"నే వెళుతున్నాను. ఆయనొస్తే వచ్చి వెళ్ళేనని చెప్పు."

లోపల ప్రొఫెసరు గిజగిజలాడిపోతున్నాడు. టేబిల్ మీద గట్టిగా కొట్టటానికి ప్రయత్నించేడు. కుర్చీని బలంగా క్రిందకి తోసెయ్యాలని చూసేడు. సర్వశక్తులూ కూడగట్టుకున్నాడు. అయినా బలం చాల్లేదు. నిస్సత్తువ శరీరాన్ని తూలిపడేటట్టు చేసింది. లోపల నుంచి ఏడుపు తన్నుకొస్తూంది. నిస్సహాయంగా పడివున్నాడు.

బయట అడుగుల చప్పుడు నెమ్మదిగా దూరమయింది.

కొంచెంసేపు గాఢమైన నిశ్శబ్దం ఆ గదిలో పేరుకొంది. చావుకి ముందొచ్చే కళలాంటిది అతనిలో ప్రవేశించింది. నెమ్మదిగా చెయ్యి సాచి కలం అందుకున్నాడు. 'నన్ను రక్షిస్తే నేను ప్రపంచాన్ని రక్షించగలను' కాగితం తీసుకొన్నాడు.

వణుకుతున్న వ్రేళ్ళమధ్య బలం అంతా పొందుపర్చి వ్రాయటానికి ఉపక్రమించేడు. ఒక్కొక్క అక్షరమే, ఒక్కొక్క అక్షరమే "నన్ను రక్షిస్తే....!"

అంతే! అతడి చెయ్యి జారిపోయింది. కనురెప్పలు అచేతనమయ్యాయి. ప్రాణం శరీరాన్ని వదిలిపోతోంది. ఆఖరి శ్వాస ఊపిరితిత్తుల నుంచి బయటకి వస్తూంది. దాంతో పాటూ ప్రాణం కూడా. ఆత్మజ్యోతి ఆరిపోతున్న ఆఖరిక్షణం అతడి కళ్ళముందో దృశ్యం మెదిలింది.

రాయల్ అకాడమీ ఆఫ్ సైన్సెస్- స్టాక్‌హోం. స్వీడన్. హాలు ఆహూతుల్తో కిక్కిరిసి వుంది. ఒక్కో రంగములో ఒక్కో విషయంలో పరిపూర్ణత సాధించిన మేధావులు కూర్చుని వున్నారు. రాయల్ డిగ్నిటీయరి ఆఫ్ హాలెండ్- ది కింగ్ ఎత్తయిన వేదిక మీద కూర్చొని వున్నాడు.

ఇన్‌వెస్టిట్యూర్ సెరిమనీ మొదలైంది.

ప్రపంచాన్ని రక్షించినందుకు ఆ సంవత్సరపు అత్యున్నతమైన బహుమతి...."ప్రొఫెసర్ ఆనంద మార్గం".

ట్రంపెట్స్ మోగుతున్నాయి. అతని బయోడేటా- అతడు సాశించిన విజయాలూ సంక్షిప్తంగా చదవబడుతున్నాయి. గ్రే కలర్ సూట్‌లో అతడు మెట్లెక్కుతున్నాడు.

ది స్క్రోల్! అతడి విషయం వ్రాయబడిన స్వర్ణపత్రం బహూకరించపబడినది.

ది మెడల్!!..... తళతళా మెరుస్తూన్న పతకాన్ని అతడి కోటు జేబుకి హాలెండ్ రాజు అలంకరించాడు.

చివరగా-

ది నోబుల్ ప్రైజు!....!....ఇరవై లక్షల రూపాయలు విలువ చేసే చెక్కు.

అతడు రెండు చేతులూ సాగేడు. చాచటానికి ప్రయత్నం చేస్తున్నాడు, కళ్ళముందు

దృశ్యంకరిగిపోతూంది. అయిపోతోంది....అంతా అయిపోతోంది....అంతా అయిపోతోంది.....అయి...

పో....యింది.......

అతడి ప్రాణం విశ్వంలో కలిసిపోయింది.

టు.వొ.త్రీని విడగొడ్తే త్రీ.వొ.టు.గా మారుతుందని మర్చిపోయిన ఆ ప్రొఫెసర్ తన కలల ప్రాంగణంలోనే సమాధి అయిపోయాడు.

*　　*　　*　　*　　*　　*

ఆ చీకట్లో ఆమె హరికేన్ లాంతరు పట్టుకొని నడుస్తూంది. ఆమె మొహంలో ఆందోళన కదలాడ్తూంది. నాలుగువైపులా చూస్తూ ముందుకదుల్తోంది. "ఏమండీ" అని పిలుస్తూంది.

బీటలు వారిన భూమిలోంచి పడుతూ లేస్తూ ఆమె గమ్యం లేకుండా సాగిపోతోంది. రాళ్ళు, గుట్టలు దాటుకొంటూ వెళుతోంది. కంగారుని అదిమిపెట్టి, భర్తకేమయిందోనన్న ఆందోళనని నొక్కిపట్టి ఆమె వెదుకుతూంది. రాళ్ళూ దాటుకుంటూ వెళ్తూంది.

ఆమె కాలికేదో తగిలింది. వంగి చూస్తే బోర్లాపడి వున్న శరీరం. ఎనిమిదేళ్ళ సాహచర్యం ఆమెలో అనుమానాన్ని రేపింది. తిప్పి చూసింది.

ప్రకాశరావు భయంనుంచి దూరంగా....దూరలోకాల్లో.

ఆమె కెవ్వున అరిచింది. లాంతరు చేతిలోంచి జారిపోయింది. అతని మృతకళేబరం మీద పడి గోడుగోడున ఏడుస్తూంది. చూపిస్తున్నట్టు భూమి, ఆకాశం నిస్తేజంగా అయ్యాయి. పడిపోయిన హరికేన్ లాంతరు మినుకు మినుకుమని వెలుగుతూ ఆరిపోవటానికి సిద్ధంగా వుంది.

ఆమె ఎంతసేపు అలా ఏడుస్తూ వుందో తెలీదు, చాలా సేపటికి తేరుకొంది. మోకాళ్ళ మధ్య తల పెట్టుకొని ఆ ఎండిన చెట్టుక్రింద అలానే కూర్చుండిపోయింది.

ఆమె మనసులో ఇప్పుడు బాధలేదు. అంతకన్నా భయంకరమైన స్థితి, నిర్వేదన.

ఆమె తలెత్తి చుట్టూ చూసింది. పిచ్చిమొక్కలు, ఎండుకొమ్మలు, రాళ్ళగుట్టలు. అన్నిటినీ దాచుకొన్న చీకట్లో పొదచాటునుంచి మెరుస్తున్న రెండు కళ్ళు, పిల్లివా? నక్కవా? తోడేలువా?

ఆమె వణికిపోయింది. భయంతో కాదు- భర్త శరీరానికి పట్టబోతున్న గతి తల్చుకొని-

మరిది ఎక్కడున్నాడో తెలియదు.

ఆమె లేచింది.

ఆగష్టు పదహారు- లండన్

చీకట్లో థేమ్సనది జుట్టు విరబోసుకున్న స్త్రీలా వుంది. ఎప్పుడూ కళకళ్ళాడుతూ వుండే

గ్రాస్వెనార్ రోడ్ నిర్మానుష్యంగా వుంది. అది పగలో రాత్రో తెలియటం లేదు. రెండ్రోజుల్నుంచీ అంతా చీకటే. చీకట్లో లండన్ నగరం నిద్రపోతున్నాయి. కింగ్స్ రోడ్‌మీద నుంచి హైడ్ పార్కు చేసి లోపలికి ప్రవేశించాడు.

"గుడ్ ఈవెనింగ్ రాబర్ట్ ఫిన్చ్."

"ఇది సాయంత్రమా?"

"సారీ.... గుడ్ మార్నింగ్."

మెక్ కుర్చీ లాక్కుని కూర్చున్నాడు.

రోగర్స్ ముందు మాప్ వుంది. కరోలిన్ ఐలెండ్స్.

చుట్టూ ఎర్రపెన్సిల్‌తో మార్కు చెయ్యబడి వున్నాయి.

కరోలిన్ ద్వీపాల్లోకన్నా చిన్న ద్వీపం, "లాండ్ ఆఫ్ యుటోపియా."

"లాండ్ ఆఫ్ యుటోపియా?" అడిగేడు మెక్.

"అవును" అన్నాడు వెనక్కి వాలుతూ రోగర్స్.

"ఏ లోహాలూ, ఏ మిశ్రమాలు లేని ప్రదేశం. రెండు చదరపు మైళ్ళ విస్తీర్ణమున్న ద్వీపం. మనుష్య జాతిని రక్షించడం కోసం మనం చేసే ప్రయత్నం సఫలమయ్యేది ఆ ఒక్కద్వీపం ద్వారానే. ఛాన్సెస్ ఫిఫ్టీఫిఫ్టీ, అయినా ఆ మాత్రం ఛాన్సెస్ కూడా ఈ పరిస్థితుల్లో దొరకటం కష్టం."

"ఈ ద్వీపంలో ఏ పదార్థమూ లేదని కనుక్కొన్నది ఎవరు?"

"క్రెడిట్ గోస్ టు ఎ బ్రిటిష్ జియాలజిస్ట్" అన్నాడు రోగర్స్ "మిండనోవా డీప్‌లో విస్ఫోటం జరిగి పసిఫిక్ పొంగినప్పుడు దగ్గరే వున్న యీ ద్వీపం చెక్కు చెదర్లేదు. దాంతో అతడికి అనుమానం వచ్చి పరశోధన సాగించేడు. ఫలితంగా యీ విషయం బయటపడింది."

"అప్పటి సంగతి వేరు. అప్పుడు ఆ నక్షత్రం దూరం నుంచి చంద్రుడ్ని ఆకర్షించింది. కానీ ఎల్లుండి అది దగ్గరగా వస్తోంది. అప్పుడు చుట్టూవున్న సముద్రం పొంగవచ్చు. అది పొంగితే రెండు చదరపు మైళ్ళు విస్తీర్ణము ఏ పాటిది?"

"పొంగవచ్చు. అయినా అంతవరకూ ఎందుకు భూమి అంతర్భాగంలో వుండే ఏ లోహపు మిశ్రపు చర్యవల్ల నయినా, మిగతా ప్రపంచంతో ఆ ద్వీపమూ పేలిపోవచ్చు. కానీ మిగతా ప్రపంచంతో పోల్చుకుంటే ఆ ద్వీపం మీద అడం ఈవ్‌లని వదిలి పెడ్దామా?"

ఫిన్చ్ నవ్వేడు. ఎవరూ నవ్వకపోవటం చూసి ఆపుచేసేడు.

"లాండ్ ఆఫ్ యుటోపియా ఎవరి ఆధీనంలో వుంది?"

"చైనా"

చాలా సేపు ఎవరూ మాట్లాడలేదు.

ఆస్ట్రేలియాకి ఉత్తరంగా, అమెరికాకి పశ్చిమంగా, జపాన్ క్రిందుగా వుండే ఒక అనామకమైన దీవి. ఆ క్షణం ప్రపంచ చరిత్రలో నిలిచిపోయే స్థానాన్ని పొందింది.

"నిజానికి చైనా కూడా దానిమీద ఆసక్తి చూపించడంలేదు. రాళ్ళూ రప్పలూ తప్ప ఏమీలేని ద్వీపం అది. మిండానియో నుండి బెస్తగాళ్ళు ఆ ద్వీపం వరకూ సాధారణంగా వెళుతూ వుంటారు".

మళ్ళీ కొంచెంసేపు నిశ్శబ్దం.

"రెండు చదరపు మైళ్ళు విస్తీర్ణంలో ఎంతమందికి రక్షణ కల్పించగలం?"

"రెండు వందల మందికి."

"ఒక రక్షణే కాదు" ....రోగర్స్ అన్నాడు. "ప్రళయం తర్వాత మిగాతా ప్రపంచం ఎలా వుంటుందో తెలియదు. వాళ్ళ జీవితాంతంసపోయే ఆహారపదార్థాలుంచాలి. ఒక షిప్, ఒక హెలికాప్టర్. ఇంకా...."

"మన ప్రపంచం గురించిన విశేషాలు, ఫోటోలూ, పుస్తకాలు-"

"అవి అప్పుడే భూమిలో పాతి పెట్టడం జరుగుతూందిగా."

"లావాలో అవీ పాడవకుండా, ఆ ద్వీపంలో కూడా కొన్ని వుంచాలి."

బాణంలా సూటిగా వచ్చింది ప్రశ్న "హు యిజ్ మోస్టు ప్రిఫర్డ్? వరుసగా పేర్లువ్రాసుకొంటూ పోతే మొదటి రెండువందల మంది ఎవరు? ఆ తర్వాత మిగతా ప్రపంచం నివాసయోగ్యం కాకపోతే.... ఆహార పదార్థాలు సరిపోకపోతే.... మొదట ఎవర్ని సముద్రంలోకి తోసెయ్యాలి?"

గుండెల్ని లోతుగా తొలిచే సమస్యలు.

సమాధానం మౌనం.

నిశ్శబ్దాన్ని భగ్నం చేస్తూ మెసెంజర్ చిన్న కాగితం అందించేడు. అది చదివిన రోగర్స్ మొహం ఎర్రబడింది.

అందరూ అతడివైపే చూస్తున్నారు. అమెరికా ప్రేసిడెంట్ నెమ్మదిగా తలెత్తేడు. ఒకే ఒక మాట "చైనా ఆధీనంలో వున్న లాండ్ ఆఫ్ యుటోపియాని రష్యన్ నౌకాదళం చుట్టుముట్టింది" అన్నాడు.

* * * * * *

"ఒక కళేబరాన్ని పాతిపెట్టాలి ఎవరైనా రండి" ఆమె ఆర్థిస్తోంది.

"నా భర్త శరీరం నక్కలపాలు కాకూడదండీ...." ఆమె వేడుకొంటుంది.

"ఇంత పెద్ద ప్రపంచంలో ఇద్దరు మనుష్యులే లేరా? తోరి మనిషి దిక్కులేని చావు చస్తుంటే- శరీరాన్ని పాతిపెట్టటానికి యిద్దరు దయామయులే లేరా?"

ఇళ్ళ తలుపులు వేసి వున్నాయి. కిటికీ తలుపులు మూసిఉన్నాయి. రెండ్రోజుల్లో అందరూ చావబోతుంటే చచ్చినవాడి కోసం ఏడవటాం కొందరికి విచిత్రం, కొందరికి సహజం. ఎవరొస్తారు బైటికి?

చావుపట్ల భయం మనసు నిండా నింపుతోంది.

మనిషి నిర్లిప్తతని చుసి భూమి మరింత బీటలువారింది. చీకటి మరిమత నల్లగా రంగు పులుముకుంది. నక్ష త్రాలు విషాదంగా చూస్తున్నాయి.

రోడ్డు మధ్య నిలబడి ఆమె అడుగుతోంది.

చాలా చిన్న కోర్కె.

"నా భర్త చనిపోయేడండీ. కొంచెం ఖననం చెయ్యటానికి చెయ్యి అందించండి. ఒక్క పార

మట్టి వెయ్యండి. అలా వదిలెయ్యకండి. చికిపోయి శిధిలమవకుండా నాలుగడుగుల గొయ్యి తియ్యండి- అంతేనండీ. అంతకన్నా నేను మరేమీ కోరను. తోటి మనిషి చచ్చిపోతే అలా హృదయాలు శిలలు చేసుకొని నిర్లిప్తంగా వుండిపోకండి."

"ఎవరూ రారమ్మ...."

ఆమె వెనక్కి తిరిగి చూసింది.

వృద్ధుడు.

తను అన్నం పెట్టిన అంధుడు.

"మనిషి ఎప్పుడో చచ్చిపోయేడమ్మా! ఇవి జీవచ్ఛవాలు. ఓ నిర్భాగ్యపు శవాన్ని పాతెయ్యటానికి ఈ జీవచ్ఛవాలు రావు."

ఆమె ముందు, వెనకే అతడు.

ఆమెలో ఇప్పుడు వేదనలేదు. రోదించటం లేదు. భయం లేదు. నిర్లిప్తత, అంతే. చుట్టూ వున్న వాతవరణం ఆమెలో సున్నితత్వాన్ని చంపేసింది.

చిన్న పారతో అతను మట్టి తవ్వసాగేడు.

ఆమె రెండు చేతులతోనూ మట్టి ఎత్తి పోయసాగింది. భర్త శవాన్ని పాతిపెట్టడం కోసం భార్య తవ్వడం....

మూడు గంటలు ఆ చీకటిలో, ఆ శ్మశానంలో వాళ్ళిద్దరూ నిర్విరామంగా పనిచేసిన తర్వాత ఆరడుగుల గొయ్యి ఏర్పడింది.

రెండు చేతులతోనూ మృత కళేబరాన్ని ఎత్తి పట్టుకొన్నాడు వృద్ధుడు.

అప్పుడిక ఆమె ఏడుపు ఆపుకోలేకపోయింది. కెర్టాలు కెరతాలుగా లోపల్నుంచి ఏడుపు తన్నుకొచ్చింది. అతనిమీదపడి ఏడుస్తూ, "నన్ను చచ్చిపోనీ తాతా! నన్నూ కప్పెట్టు...." అంది

గోడు గోడున విలపిస్తూ.

ఆ అంధుడు తడుముకొంటూ శరీరాన్ని గోతిలో ఉంచేడు. భర్త శరీరాన్ని వదలటానికి ఆమె వప్పుకోవటం లేదు. బలవంతం మీద ఆమెని విడదీసేడు.

వీడిన జుట్టుతో, చెదిరిన బొట్టుతో ఆమె మూర్తీభవించిన దైన్యములో వుంది.

మట్టి పెళ్ళలు పెళ్ళలుగా శవం మొహంమీద పడుతోంది- అయిదు నిముషాల్లో శవాన్ని కప్పటం పూర్తయింది.